

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Exercitationis propositæ usus & fructus exponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

P A R S III.
Interior animæ circa Christum
crucifixum occupatio, per actus potissi-
mum virtutum theologiarum.

C A P U T I.

*Magnum esse opera pretium, erga Christum in
cruce pendentem crebris fidei actibus
exerceri.*

§. I.

Exercitationis proposita usus & fructus exponitur.

Rdior ab ea virtute, quæ uti cæterarum basis est,
ita cæterarum postulat exercitio præstrui; fide
videlicet, de qua hoc primum esto præceptum:
Rem esse Christiano homine dignissimam,
multique quæstus & compendij spiritualis atque ad rem-
presentem cum primis necessariam, adversus Christum cru-
cifixum fidem suam crebrò, neque id leviter aut defuncto-
riè, sed accuratè studiosèque exercere.

Primum, quòd nisi ocularam fidem vividamque animi
persuasionem, ad ea quæ hic proponuntur exercitia, attule-
rimus; enerves & fluxi futuri sint affectus cæteri, & sterilis,
aut frugis exiguæ, omnis circa Christi passionem assumpta-
mentis exercitatio. Languescet quippe fiducia, inreperfect
amor, remittet ardor devotionis: præclara illa patientiæ
Christi cæterarumque virtutum ejus exempla, suo stimulo
careant oportet, si non eum tibi ob oculos, ut Deum ac Do-
minum tuum fidei ope proposueris; & illos in re proposita

E e 2 omni-

Francisci le Roy Occup. circa Crucif. Pars III.

omnium sanctorum affectuum uberes ac certissimos fontes: *Quis, quid, pro quibus, quo amore, quâ libentiâ patriatur; crebra fidei exercitatione promptos atque apertos habueris.*

Deinde, quòd is fidei actus, & ipse per sese magni sit apud Deum pretij, & propria nota sit & tanquam character hominis Christiani; ut nempe & corde credamus & ore confiteamur, ipsum verum & unicum Dei Filium, non ex infirmitate aut impotentia, sed ex ingenti erga nos amore, & solo salutis humanæ desiderio, tam acerba tamque indigna passum, & in crucem actum, latronum medium expirasse: quando cum reliqua hominum natio, vel ignorat extitisse unquam, vel solum hominem retur fuisse, vel detestatur sanè ut furciferum ac patibulatum, ipsoque adeò genere mortis, sacrum & execrandum.

Uti igitur olim hominibus secundum carnem sapientibus, aut naturæ ductu, sensûque humano, divina metuentibus, ad primam vocem evangelicæ prædicationis, nihil tam absurdum atque à ratione alienum visum est, quàm hominem quondam à suis civibus crucifixum, Dei Filium prædicari, proque Deo haberi & coli; quod proinde vulgari & quotidiano convitio solebant Gentiles objectare nostris hominibus: ita è contrario menti, diviniore fidei lumine, collustratæ, nihil tam magnificum atque divinum apparet, nihil ita dulce & amabile, nihil in quo dignius occupetur ejus contemplatio, quàm ut JESUM Christum, & hunc crucifixum, Deum ac Dominum suum agnoscat, adoret, colat, atque eruditore fidei oculo sub ipsa crucis ignominia latentem inspiciat divinitatem. Hæc est enim illa stultitia prædicationis, continens sapientiam in mysterio absconditam, in qua liberè gloriatur Apostolus: *Prædicamus, iniqui, Christum crucifixum: Iudæis quidem scandalum, Gentibus autem stultitiam; ipsis autem vocatis, Iudæis atque Grecis, Christum Dei virtutem & Dei sapientiam.*

11 Cor. I.

Postre-

Postremò, quòd id exercitij ipsi Christo Deo ac Salvatore nostro perquam gloriosum, eòque nomine jucundissimum & acceptissimum, sit. Redundat enim ad Redemptoris nostri magnam gloriam, quòd in illa summa infirmitate & abjectione crucis suæ, is ut Rex gloriæ & Dominus virtutum agnoscat, qui (si oculis carnis credimus) novissimus virorum videatur; immò in quo, ob vultus atque membrorum, à vibicibus, à plagis, à sanguine, à sputis, à livore deformationem, vix hominem possis agnoscere. Hæc nimirum ipse crucis virtus est, hæc potentia Crucifixi, quòd à terra elevatus mortalium corda ad se traxerit, arundine crucis, & hamo prædicationis; quòd orbem non ferro, sed ligno domuerit; quòd rem, in speciem & factu impossibilem, & Deo indignam, & creditu stultam, omni intellectu in captivitatem redactò, universo mundo pervaserit. Quapropter Beatus Bernardus, triplicem illam admirans (ut ipse appellat.) mixturam; Dei scilicet & hominis, virginis & matris, fidei & cordis humani: *Ergone credendum est, inquit, quòd iste Deus sit, qui ponitur in præsepio, qui vagit in cunis, qui omnium infantilium necessitatum injurias patitur, qui flagellatur, qui conspuitur, qui crucifigitur? &c.* Quod equidem nemo est qui fieri posse crederet, nisi omni humano sensu major autoritas factum doceret; & sensus nostros, cunctabundos licet ac resistentes, ipsa fides sibi subijceret, atque ita in cordibus nostris, deque ipsis nostris cordibus, exultans triumpharet.

1. Cor. 10.

Serm. 3. in
Vig. Nativ.

Præclarum igitur atque gloriosum Christo est, cum fidem nostram circa Crucifixum exercemus. Eo quippe pacto, tanquam triumphanti de cordibus nostris Salvatore, obsecundamus ac plaudimus, atque sensus nostros quasi captivos & religatos, ante currum ejus Gloriæ trahentes, divini triumphi speciem ac pompam amplificamus: aut certè (ut hunc sensum meum istà alià figurâ exprimam) ipsum men-

mentis nostræ & intelligentiæ supremum apicem, vèhuti capitis nostri coronam, Deo & Agno summittentes, prout de Senioribus viginti quatuor in Apocalypsi legimus; ipsi Agno qui occisus est, virtutem, & divinitatem & sapientiam & gloriam adscribimus.

Apoc. 4.
E. 5.

§. 2.

Ejusdem exercitiij quedam quasi formula traditur.

VERUMTAMEN, ut huic exercitio rationem ac formam aliquam nostris usibus magis accommodatam præscribam; poteris, mi Lector, ubi res feret, in hunc ferè modum circa Crucifixum exerceri.

Primò: Brevi præmissâ præfatiunculâ & coelesti lumine implorato, constitues te in conspectu Christi crucifixi, & fixis in eum tuæ considerationis oculis, contempleris virum illum dolorum in infami ligno pendentem atque in latronum medio morte turpissimâ & acerbissimâ occumbentem; simulque extremam miserrimi hominis nuditatem, abjectionem summam, incredibilem dolorem angoreque inexplicabiles recognoscens, velut admirabundus tecum exquires: quis tandem ille sit infelicissimus mortalius, tam indignum in morem affectus opprobrijs, confectus plagis; neque tantum, ut vitâ indignus, oppressus & conculcatus ab hominibus, sed à Deo quoque (uti ipse gemens agnoscit) derelictus atque afflictus.

Secundò: Tum verò aperto fidei oculo, & ultra quam sensus aut ratio aspirare possit, contuens; deprehendes, & gratus agnosces, illam hominis contemptissimam miserandam speciem, illum virorum novissimum, illum leprosum & percussum à Deo, illum seu Gentium fabulam, seu Judæorum opprobrium, illum denique vermem & non hominem, esse Dei Filium unigenitum, atque adeò & ipsum Deum ac Dominum tuum, qui te omnipotente dextera sub-

& olim